

POSTANOWIENIE

31 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 31 października 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa gminy Tarnowskie Góry
przeciwko Gminnej Spółdzielni "S." w T.
o wydanie nieruchomości,
na skutek skargi kasacyjnej Gminnej Spółdzielni "S." w T.
od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach
z 30 listopada 2021 r., III Ca 1346/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 2700 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 listopada 2021 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z 12 sierpnia 2021 r. nakazującego pozwanej wydanie nieruchomości.

Pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną, domagając się przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę powódka wniosła m.in. o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i o zasądzenia kosztów postępowania związanych z wniesieniem skargi, w tym wynagrodzenia radcy prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierza do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnił przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze jest dostrzegalna *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu (zob. postanowienie SN z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19).

Pozwana nie zdołała wykazać opisanej kwalifikowanej wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, pozwana powołuje się na zarzut naruszenia art. 3 ust. 1 i 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach. Miał on polegać na tym, że Sąd drugiej instancji uznał, iż przepisy te dotyczyły użytkowania wieczystego, podczas gdy w rzeczywistości „norma ta dotyczyła

wyłącznie prawa użytkowania”. Zarzut ten jest oczywiście nietrafny. Artykuł 10 ust. 1 wskazanej ustawy odnosił się wyłącznie do prawa użytkowania wieczystego. Ustanowienie użytkowania „zwykłego” na jej podstawie było również możliwe (zob. art. 8 ust. 1), następowało w drodze decyzji administracyjnej i możliwość taką dostrzegły Sądy obu instancji w niniejszej sprawie. Powództwo o wydanie nieruchomości zostało uwzględnione nie dlatego, że Sądy obu instancji nie widziały możliwości ustanowienia użytkowania na rzecz poprzednika prawnego pozwanej, ale z tego powodu, że pozwana nie zdołała wykazać, iż do ustanowienia takiego rzeczywiście doszło.

Na rzecz uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną nie przemawia również przywołanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania szeregu dalszych przepisów, których naruszenia pozwana nie zarzuca jednak w ramach podstaw kasacyjnych. Wyklucza to nie tylko możliwość przyjęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej na tej podstawie, ale w ogóle wyklucza możliwość analizowania przez Sąd Najwyższy, czy doszło do naruszenia tych przepisów. Wskazać przy tym należy, że również odwołując się do tych regulacji, pozwana wskazuje na hipotetyczne możliwości powstania prawa użytkowania, nie twierdząc nawet, że któraś z tych możliwości zrealizowała się w stosunku do niej lub jej poprzednika prawnego.

Mając na względzie powyższe argumenty, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 oraz art. 99 k.p.c. w zw. § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6, § 7 pkt 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]

